

Pel futur de l'assistència mèdica i de la sanitat pública

Metges de Catalunya ha iniciat avui un cicle de mobilitzacions del personal facultatiu per aturar la profunda degradació que està patint el nostre sistema públic de salut. No som nosaltres que ho diem, és tot un exconseller com el Dr. Josep Maria Argimon qui fa menys d'un any va dir: "Si no invertim més recursos serà la mort de la sanitat pública".

Per quin motiu hem arribat fins aquí?

Des de fa molts anys, Catalunya ha aplicat polítiques sanitàries *low cost*, fonamentades en obtenir la màxima "productivitat" dels seus professionals a canvi de baixes retribucions i moltes, moltes, i moltes hores de treball. El maltractament, als professionals en general i als facultatius en particular, ha estat una constant. El sistema, dominat per gestors formats en prestigioses escoles de negocis, han introduït els seus conceptes economicistes al llenguatge sanitari i a les mesures de participació. Però aquests termes (productivitat, rendiment, cost-benefici, amortització...) res tenen a veure amb la prestació d'un servei públic com és el de la salut. La sanitat pública no és un negoci o no hauria de ser-ho.

Per als gestors, i dissortadament sembla que també per als responsables polítics, fa temps que el millor professional no és aquell que atén millor els seus pacients, sinó aquell que fa més visites en menys temps, o aquell que opera més ràpid, o aquell que resol més urgències, o aquell que fa més proves diagnòstiques.

L' "autonomia de gestió", un d'aquests conceptes perversos que provenen dels màsters en gestió sanitària, sovint provoca una lluita caïnita als centres per no caure en dèficit.

Mentrestant, el sistema manté un cos hipertròfic de càrrecs que volten d'un lloc a l'altre i unes associacions patronals que actuen com a agents extractius dels recursos públics que s'haurien de dedicar a l'assistència.

Les relacions laborals també s'han contagiats d'aquest virus. Les taules de negociació es limiten a tractar qüestions salarials, complements retributius, jornada, permisos, vacances... És a dir, convertir el sistema sanitari en una "fàbrica" de salut, en la qual la qualitat de assistència ocupa un lloc secundari.

I és en aquest context que els facultatius i les facultatives del país hem dit prou. Alguns diuen que som uns privilegiats o que som l'aristocràcia de la sector sanitari. És més que probable que qui fa aquestes afirmacions no hagi hagut de dedicar 11 anys de la seva vida a preparar-se; que el reciclatge i la formació continuada no sigui per a ell una obligació; que no hagi treballat mai 60, 80 o 90 setmanals. I el més important, que no hagi tingut mai a les seves mans la vida d'una persona.

El col·lectiu mèdic fa vaga i es manifesta per les seves condicions laborals i retributives, per descomptat, però també per poder fer bé la seva feina.

9.000 facultatius es jubilaran en la propera dècada. Tots els que som aquí sabem què passa quan un company o companya es jubila, que ningú arriba per substituir-lo. Retenir el talent mèdic és imperiós, és una necessitat de país si volem seguir gaudint de la sanitat pública. Això s'ho han de gravar a foc al Departament de Salut.

Reivindiquem tot això, i tot això no s'inclou ni al conveni SISCAT ni a la mesa de negociació de l'ICS. Per això reclamem que Salut i els legítims representants dels facultatius disposem d'un espai de diàleg efectiu i productiu on parlar d'allò que és més important: la qualitat de l'assistència que reben els nostres conciutadans. El coneixement mèdic no es pot aïllar ni es pot menystenir perquè som els professionals que resollem més del 80% dels problemes de salut de la població.

Per tot això estem aquí.

Ens hi juguem molt i no ens aturarem.

Moltíssimes gràcies. Llitem pel futur de l'assistència mèdica i de la sanitat pública.